

Arrest

nr. 219 612 van 9 april 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 december 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de tweede verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS die tevens eerste verzoekende partij vertegenwoordigt en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers die volgens hun verklaringen België binnenkwamen op 5 november 2015, verklaren er zich op 16 november 2015 vluchteling.

1.2. Op 31 oktober 2018 werd door de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoekers werden gestuurd.

Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

1.2.1. Ten aanzien van A.U.:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger en een sjiitische Hazara. U bent afkomstig uit het dorp Choli in het Surkhi Parsa-district in de provincie Parwan. U woonde hier vanaf uw geboorte totdat u de leeftijd van tien jaar had bereikt. Vervolgens woonde u tot aan uw vertrek op 26 augustus 2015 in Kabul-stad waar u woonachtig was in de Dashte Barchi wijk.

Ongeveer twee jaar en vijf maanden voor uw vertrek uit Afghanistan werd u verliefd op H., een winkelluitbater. Nadat u enkele keren met uw familie naar zijn winkel ging zette u de stap om hem op te bellen en jullie spraken af om elkaar de volgende dag te ontmoeten. Sindsdien ging u geregeld alleen naar de winkel en na enkele maanden kwam u ook over de vloer bij de familie van H. thuis.

Op een gegeven moment was u alleen thuis met H. en tijdens dit onbewaakt moment hadden jullie seksuele betrekkingen. De sfeer kantelde nadien en H. bracht u op een afstandelijke wijze weg. U vermoedt dat het gegeven dat u tijdens de seksuele betrekkingen geen bloed verloor er voor zorgde dat H. zich zo gedroeg. Het was de laatste keer dat u H. zag of hoorde. Hij en zijn familie waren hierna verdwenen en uw zoektocht naar H. bracht niets op. Omstreeks maart 2014 zette u uw inspanningen om H. te zoeken stop.

U vreesde dat het verlies van uw maagdelijkheid u in de problemen zou brengen en u besloot toenadering te zoeken tot A.A. (ov 8.162.971). Uw plan was om A.A. (ov 8.162.971) te overtuigen om het land te verlaten zodat u zichzelf in veiligheid kon brengen. Ter bewerkstelling van uw plan maakte u A.A. (ov 8.162.971) wijs dat u beloofd was aan een neef en verklaarde u dat jullie om deze reden samen dienden te vluchten. A.A. (ov 8.162.971) ging mee in uw verhaal en samen vluchtten jullie weg uit Afghanistan.

Op 26 augustus 2015 vatten jullie de reisweg aan. Via Pakistan en Iran kwamen jullie in Turkije terecht waar jullie met een rubberboot de oversteek naar Griekenland maakten. Vervolgens reisden jullie doorheen Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland om op 5 november 2015 in België aan te komen. Op 16 november 2015 dienden u en uw partner een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties.

Een week na aankomst in België maakte u de ware toedracht van de vlucht kenbaar aan A.A. (ov 8.162.971) en bracht u hem op de hoogte van de situatie die zich eerder had afgespeeld met H..

Ter staving van jullie verzoek om internationale bescherming legden u en uw partner de volgende documenten voor: taskara van A.A..

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uit de verklaringen die door u en uw partner werden afgelegd blijkt dat de kern van het asielrelaas er uit bestaat dat u Afghanistan wilde ontvluchten omdat u vreesde gedood te worden door uw familie indien zou bekend raken dat u gemeenschap had gehad met H., een man waarmee u naar eigen zeggen een tijdlang een relatie heeft onderhouden. Deze stukgelopen relatie zou volgens zowel u als uw partner de enige reden zijn waarom u uiteindelijk bij uw partner A.A. (ov 8.162.971) terecht kwam. Hij had immers eerder al te kennen gegeven dat hij een relatie wou met u en u maakte vervolgens misbruik van deze situatie.

Op basis van de verklaringen die zowel u als uw partner hebben afgelegd bij de Belgische asielinstanties is het CGVS echter van oordeel dat er geen geloof kan worden gehecht aan voormelde beweringen en dat jullie verklaringen niet kunnen overtuigen dat jullie zijn vertrokken omwille van een stukgelopen eerdere relatie tussen u en H..

Zo kan vooreerst gewezen worden op het markante gedrag dat u stelde bij de totstandkoming en beleving van de relatie die u zou gehad hebben met H.. Zo is het merkwaardig dat u, die toen nog maar een zestienjarige vrouw was, binnen een traditionele Afghaanse context besloot om het initiatief te nemen en een voor u nog relatief onbekende winkelluitbater op te bellen met de bedoeling uiteindelijk een relatie met hem te starten (CGVS U.A. 2 p. 11). Des te opmerkelijker is het dat vervolgens na amper twee weken de winkel al op slot werd gedaan wanneer u H. ging bezoeken in zijn winkel. Dergelijke handelwijze werkt immers ongetwijfeld speculaties en risico's in de hand, te meer wanneer in rekening wordt gebracht dat de winkel druk bezocht werd én dat ook uw eigen familie de winkel meermaals bezocht (CGVS U.A. 2 p. 10-11 en 14). Reeds vier maanden later kwam u één tot twee keer over de vloer bij de familie van H. thuis, hetgeen opnieuw als opvallend kan worden beschouwd.

Het meest frappant was evenwel het gegeven dat u en H. onbedachtzaam geslachtsgemeenschap hadden bij jullie laatste ontmoeting (CGVS U.A. 2 p. 15 en 1 p. 3). Dat u, als minderjarige uit een familie waar meisjes volgens u werden uitgehuwelijkt en beperkt in hun vrijheden, naar eigen zeggen zonder er bij na te denken het verregaande risico nam om geslachtsgemeenschap te hebben is uiterst markant en onlogisch. U blijkt zelf aan te geven dat uw handelingen een enorm risico met zich meebrachten, waardoor moet worden opgemerkt dat uw onbezonnen handelswijze niet overeenstemt met de context waarin u zich naar eigen zeggen bevond. In dit opzicht kan volledigheidshalve worden verwezen naar de beschikbare landeninformatie die aan uw administratief dossier werd toegevoegd. Daaruit blijkt dat in kwesties van eerwraak het net de vrouw is die disproportioneel wordt bestraft en dat vrouwen niet in het minst bij relaties voor en/ of buiten het huwelijk het risico lopen om vermoord te worden: "Honour killing is described as the murder of a family member due to the perception that the person's actions or status is shameful to family honour; usually the killing is by the men in the family against female members. The accusation of dishonour alone against a woman can bring perceived shame to the family. [...] In Afghan society, girls or women who are seen to have lost honour, or are suspected not to be virgins prior to marriage may be punished by their family, tribal heads and elders, or face public shaming or divorce by their husband. The perceived loss of a woman's honour often results in serious family conflicts; she may become the victim of abuse, violence, or be killed by her spouse or relatives. [...] Honour violence against women is a common occurrence in Afghanistan and is a socially accepted practice, according to NGOs and the AIHRC, although exact statistics are difficult to obtain. [...] According to a national inquiry on the issue conducted by the AIHRC, the most common type of honour killing was due to allegations of adultery, or zina. Girls and women have also been killed due to refraining from forced marriage, being a victim or rape, or running away." (EASO Country of Origin Information Report – Afghanistan - Individuals targeted under societal and legal norms – sectie 3.7. p. 51-52) Uit de beschikbare landeninformatie blijkt zelfs dat pakweg het wegllopen van huis voor een vrouw op zich reeds een voldoende reden is om vervolgd en zelfs vermoord te worden door familieleden: "The AIHRC stated in its National Inquiry report on rape and honour killing in Afghanistan, published 2013, that honour killings were most commonly committed against women accused of extra-marital relations (zina). Mere suspicion of pre-marital or extra-marital sex can result in an honour killing. The report stated 'For example, escaping of women from home, though... not considered as a crime, according to laws in Afghanistan, can sometimes cause honor killing. Almost 15.4 percent of honor killings documented by the National Inquiry Program are committed for this reason.'" (Country Information and Guidance - Afghanistan: Women fearing genderbased harm / violence – sectie 8.5.1. p. 26) Rekening houdend met deze landeninformatie dient te worden besloten dat het gegeven dat u zonder er bij na te denken zou zijn overgegaan op het hebben van voorhuwelijkse betrekkingen weinig waarschijnlijk is. U komt naar eigen zeggen bovendien uit een familie waar uw zussen ook werden uitgehuwelijkt, hetgeen eens te meer duidelijk moet gemaakt hebben dat voorhuwelijkse betrekkingen uiterst risicovol waren in uw hoofde. Deze vaststelling tast dan ook verder de plausibiliteit van uw bewering aan (CGVS U.A. 2 p. 6).

Zelfs indien uw verklaringen met betrekking tot H. zouden worden aangenomen, wat geenszins het geval is, blijkt dat bijkomende onlogische passages uw relaas verder op losse schroeven zetten. U gaat er van uit dat H. uit uw leven verdween nadat u geen bloed had verloren tijdens de gemeenschap die u met hem had (CGVS U.A. 1 p. 6). Uit uw verklaringen zou moeten blijken dat niet enkel H. maar ook de rest van zijn gezinsleden met de noorderzon zouden verdwenen zijn. Dergelijk verloop is evenwel van elke logica gespeend. Er kan niet worden ingezien waarom H. en zijn volledige gezin zouden genooddaakt zijn om hun leven volledig op te geven en plots volledig te verdwijnen, hierbij hun woning en winkel zomaar achter latend, nota bene omdat uw eer zou zijn geschonden (CGVS U.A. 1 p. 3). U werd geconfronteerd met dit onlogische aspect, maar slaagde er niet in een toereikende uitleg te geven en u gaf louter te kennen dat u geen mogelijkheid meer kreeg om hem te vragen waarom hij alles achter liet (CGVS U.A. 1 p. 7). Dergelijk verloop toont verder aan dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen en in het bijzonder aan het gegeven dat u een verboden relatie zou gehad hebben met iemand die luistert naar de naam H..

Tekenend voor de gebrekkige geloofwaardigheid ter zake is ook de handelswijze van uw partner A.A. (ov 8.162.971) die schijnbaar alles voor waar aannam zonder zelf meer informatie te hebben verzameld. Uw partner stelde zich klaarblijkelijk geen vragen over het feit dat u al aan iemand anders beloofd werd en hij vroeg evenmin bijkomende info over de neef waar u mee zou trouwen. Ook over het al dan niet geplande huwelijk stelde hij geen vragen, nochtans had u precies de leeftijd waarop uw andere zussen zouden zijn uitgehuwelijkt (waarbij uw partner minstens één van die huwelijken ook zelf heeft bijgewoond) (CGVS U.A. 2 p. 18 en CGVS A.A. 2 p. 8). Zonder ook maar enige noemenswaardige weerstand te bieden of zonder ook maar enige onderzoeksdaad te stellen ging uw partner dus mee in uw verhaal om te vluchten uit Afghanistan, ofschoon hij beseftte dat hij hiermee zijn leven en de veiligheid van zijn familieleden op het spel zetten. Dergelijke naïviteit bij de ingrijpende beslissing om alles en iedereen achter te laten om naar het buitenland te gaan is erg onaannemelijk.

Ook wat u betreft moet worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat u geen schrik had dat A.A. (ov 8.162.971) meer informatie zou gaan verzamelen over het nakende huwelijk (CGVS U.A. p. 18). Dit zou immers de logica zelf geweest zijn. U maakte zich echter geen zorgen omdat hij zo verliefd was op u. Dit mag ten eerste verbazen aangezien u zelf een erg negatieve ervaring had gehad met H.. Aansluitend kan in die zin ook worden opgemerkt dat het weinig overtuigend is dat u slechts omstreeks maart 2015 (nieuwjaar 1394 in Afghanistan) verklaarde aan A.A. (ov 8.162.971) dat u reeds aan een neef werd beloofd. Hij had nochtans de herfst ervoor al duidelijke signalen gegeven dat hij mogelijks uw hand zou vragen. U had op dat moment opmerkelijk genoeg ook te kennen gegeven dat er geen andere kandidaten waren. Hiermee vergrootte u ontegensprekelijk het risico dat A.A. (ov 8.162.971) uw hand zou gaan vragen bij uw familie, hetgeen u bij een aanvaarding in problemen zou kunnen gebracht hebben (CGVS U.A. 2 p. 16-17). De naïviteit bij zowel u als uw partner wijst er dan ook verder op dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen die door jullie werden afgelegd.

Uiteindelijk kan nog worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw zoektocht naar H., de uiteindelijke oorzaak van uw persoonlijke problemen, niet consistent bleken te zijn. Uit uw eerste onderhoud kan immers worden afgeleid dat u negen maanden verkering zou gehad hebben met H. en dat u vervolgens tot drie maanden na jullie laatste ontmoeting heeft gepoogd om hem terug te vinden (CGVS U.A. 1 p. 3). Tijdens het tweede onderhoud gaf u evenwel te kennen dat u reeds een maand na het laatste contact de zoektocht naar H. had opgegeven (CGVS U.A. 2 p. 15). Daar dit over de absolute kern van het asielrelaas gaat betreft een dergelijke inconsistentie eens te meer een indicatie dat er aan het door u naar voor gebrachte relaas geen geloof kan worden gehecht.

Tot slot kan nog worden opgemerkt dat de gebrekkige geloofwaardigheid verder blijkt uit de verklaringen die u en uw partner aflegden bij de DVZ middels de CGVS-vragenlijst. Het relaas dat hier werd naar voor gebracht is compleet inconsistent met hetgeen later bij het CGVS zou worden verklaard. De gegeven uitleg als zouden jullie geïnstrueerd geweest zijn door een andere Afghaanse familie kan evenwel niet verklaren waarom jullie niet meteen jullie problematiek zouden uitgelegd hebben zoals hij zich effectief had voorgedaan (CGVS U.A. 1 p. 2 en CGVS A.A. 1 p. 2 en 3). Gezien de door jullie aangehaalde problematiek was het totaal overbodig om een ander verhaal te verzinnen. Dit wordt nog verder versterkt wanneer blijkt dat de CGVS-vragenlijst pas door jullie werd beantwoord twee maanden na aankomst in België en wanneer uw partner dus reeds zeven weken de 'werkelijke' vertrekreden uit Afghanistan te weten kwam. De weinig overtuigende uitleg dat jullie instructies kregen van een andere Afghaanse familie neemt bovendien niet weg dat jullie reeds bij aanvang van de asielprocedure de intentie hadden om de Belgische asielinstanties te misleiden. Dergelijk gedrag inzake de verklaarde motieven ondermijnt en relativeert verder de gekoesterde vrees ten aanzien van het land van herkomst.

Wanneer de verschillende verklaringen in rekening worden gebracht dient te worden besloten dat de verklaringen die u en uw partner aflegden niet kunnen overtuigen. Op basis van de gegevens in het dossier kan niet worden aangenomen dat jullie zijn vertrokken omwille van een eerdere, verboden relatie. Daar er aan de situatie met H. geen geloof kan worden gehecht, en gezien de band die jullie families hebben, met de verschillende bezoeken aan elkaar, en in het licht van de traditie binnen uw familie, met name dat uw zussen trouwden volgens de wensen van de ouders, kan ook aangenomen worden dat uw relatie met A. op een traditionele manier is tot stand gekomen. Het CGVS kan dan ook geen elementen onderscheiden die er op wijzen dat er in hoofde van u of uw partner een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen.

Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De documenten die u en uw partner hebben voorgelegd in het kader van jullie verzoek om internationale bescherming vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. U en uw partner dienden enkel de taskara in van A.A.. Dit document bevat evenwel louter persoonsgegevens die op heden niet worden betwist door het CGVS.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2.2. Ten aanzien van A.A.:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger en een sjiitische Hazara. U bent afkomstig uit het dorp Qal'eh-ye-Sabz in het district Jalrez in de provincie Wardak. Tijdens een huwelijksfeest in 2008 leerde u uw huidige partner, U.A. (ov 8.162.973), kennen.

Bij het offerfeest van 2013 gaf u aan U.A. (ov 8.162.973) aan dat u gevoelens voor haar had. U. ging evenwel niet in op uw toenadering en bleef zwijgen.

Enkele maanden later, omstreeks maart 2014 was er wel een succesvolle toenadering tussen u en U.. Evenwel kwam u omstreeks maart 2015 van U. te weten dat zij beloofd was aan een neef van haar. U. gaf u te kennen dat de enige oplossing er in bestond om samen te vluchten uit Afghanistan. U stemde in met het voorstel van U. en op 26 augustus 2015 vatten jullie samen de reisweg aan.

Via Pakistan en Iran kwamen jullie in Turkije terecht waar jullie met een rubberboot de oversteek naar Griekenland maakten. Vervolgens reisden jullie doorheen Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland om op 5 november 2015 in België aan te komen. Op 16 november 2015 dienden u en uw partner een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties.

Een week na aankomst in België maakte uw partner u de ware toedracht van de vlucht kenbaar. Ze liet u weten dat ze in Afghanistan haar maagdelijkheid was verloren bij een relatie die ze heeft gehad met ene H. en dat die laatste en zijn familie vervolgens spoorloos zijn verdwenen. Ze vreesde hier op termijn problemen mee te krijgen en had u daarom overgehaald om samen weg te gaan uit Afghanistan.

Ter staving van jullie verzoek om internationale bescherming legden u en uw partner de volgende documenten voor: taskara van A.A..

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag op dezelfde motieven baseert als degene die werden aangehaald door uw echtgenote. In het kader van de door haar ingediende asielaanvraag werd mede op basis van uw verklaringen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw echtgenote luidt als volgt:

[...]

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

In casu is het Commissariaatgeneraal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Kabul stad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de Kabul vestigt. Daar er kan worden aangenomen worden dat uw relatie met U. op een normale manier is tot stand gekomen, kan evenzeer worden aangenomen dat jullie als koppel op een netwerk kunnen terugvallen in Kabul. De ouders, (het grote deel van haar) zussen en broers van uw partner leven immers allen in Dashte Barchi, een wijk in Kabul die gedomineerd wordt door Hazara's. Bij een terugkeer kan uw partner, die reeds sinds haar tiende in Kabul woont, u bijstaan en wegwijs maken tijdens uw vestiging in de hoofdstad. Uit uw verklaringen blijkt tot slot nog dat u uw landbouwactiviteiten in Afghanistan aanvulde met arbeidersactiviteiten in de bouwsector. In die zin kan dan ook worden verwacht dat u voldoende zelfredzaam bent om werk te vinden in de hoofdstad. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden/mogelijkheden beschikt om in Kabul aan de slag te gaan, er een inkomen te verwerven en er als jongeman een bestaan uit te bouwen, maar eveneens dat u hiertoe over de nodige contacten en ondersteuning beschikt. Tekenend is dat uw schoonzus zich in 2015 samen met haar partner terug in Kabul vestigde nadat hij er werk gevonden had (CGVS U.A. 2, p.5).

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De documenten die u en uw partner hebben voorgelegd in het kader van jullie verzoek om internationale bescherming vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. U en uw partner dienden enkel de taskara in van A.A.. Dit document bevat evenwel louter persoonsgegevens die op heden niet worden betwist door het CGVS.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van "het materiële motiveringsbeginsel", van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, alsook op een manifeste appreciatiefout.

Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekers vragen in hoofdde om hen als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

2.2.2.1. Verzoekers voeren aan dat zij door hun families worden bedreigd met eerwraak omdat verzoekster een geheime seksuele relatie had met ene H. en omdat zij zonder toestemming van hun families een relatie hebben en hun land van herkomst verlieten. In de bestreden beslissingen wordt verzoekers de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) het gedrag van verzoekster als minderjarige Afghaanse vrouw ten opzichte van H., mede gelet op de traditionele Afghaanse context (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) waartoe ook haar eigen familie zou behoren, allerm minst plausibel en bijgevolg ongeloofwaardig voorkomt; (ii) het niet logisch of aannemelijk is dat H. met zijn ganse familie zou verdwijnen louter omdat de eer van verzoekster zou zijn geschonden; (iii) het niet aannemelijk is dat verzoeker zich geen vragen zou hebben gesteld bij het verhaal en de omstandigheden van hetgeen verzoekster hem had wijsgemaakt in verband met haar geplande huwelijk met haar neef; (iv) verzoeksters verklaringen over haar zoektocht naar H. inconsistent zijn; (v) hun verklaringen in de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet consistent zijn met hun verklaringen afgelegd bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; (vi) aangezien geen geloof kan worden gehecht aan hun vluchtrelaas, redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun relatie wel degelijk op traditionele wijze tot stand is gekomen; en (vii) de door hen voorgelegde taskara van verzoeker (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kan wijzigen daar deze slechts persoonsgegevens bevat die door de commissaris-generaal niet worden betwist.

2.2.2.2. Er dient vastgesteld dat verzoekers, behoudens de in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster aangehaalde inconsistentie in verzoeksters verklaringen over haar zoektocht naar H., er in hun verzoekschrift niet in slagen op de voormelde motieven uit de bestreden beslissingen een ander licht te werpen. Zij komen immers niet verder dan het herhalen van en volharden in hun verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de overige voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.2.2.3. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat het gedrag van verzoekster als minderjarige Afghaanse vrouw ten opzichte van H., mede gelet op de traditionele Afghaanse context (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) waartoe ook haar eigen familie zou behoren, allerm minst plausibel en bijgevolg ongeloofwaardig voorkomt:

“Zo kan vooreerst gewezen worden op het markante gedrag dat u stelde bij de totstandkoming en beleving van de relatie die u zou gehad hebben met H.. Zo is het merkwaardig dat u, die toen nog maar een zestienjarige vrouw was, binnen een traditionele Afghaanse context besloot om het initiatief te nemen en een voor u nog relatief onbekende winkeluitbater op te bellen met de bedoeling uiteindelijk een relatie met hem te starten (CGVS U.A. 2 p. 11). Des te opmerkelijker is het dat vervolgens na amper twee weken de winkel al op slot werd gedaan wanneer u H. ging bezoeken in zijn winkel. Dergelijke handelwijze werkt immers ongetwijfeld speculaties en risico's in de hand, te meer wanneer in rekening wordt gebracht dat de winkel druk bezocht werd én dat ook uw eigen familie de winkel meermaals bezocht (CGVS U.A. 2 p.

10-11 en 14). Reeds vier maanden later kwam u één tot twee keer over de vloer bij de familie van H. thuis, hetgeen opnieuw als opvallend kan worden beschouwd. Het meest frappant was evenwel het gegeven dat u en H. onbedachtzaam geslachtsgemeenschap hadden bij jullie laatste ontmoeting (CGVS U.A. 2 p. 15 en 1 p. 3). Dat u, als minderjarige uit een familie waar meisjes volgens u werden uitgehuwelijkt en beperkt in hun vrijheden, naar eigen zeggen zonder er bij na te denken het verregaande risico nam om geslachtsgemeenschap te hebben is uiterst markant en onlogisch. U blijkt zelf aan te geven dat uw handelingen een enorm risico met zich meebrachten, waardoor moet worden opgemerkt dat uw onbezonnen handelswijze niet overeenstemt met de context waarin u zich naar eigen zeggen bevond. In dit opzicht kan volledigheidshalve worden verwezen naar de beschikbare landeninformatie die aan uw administratief dossier werd toegevoegd. Daaruit blijkt dat in kwesties van eerwraak het net de vrouw is die disproportioneel wordt bestraft en dat vrouwen niet in het minst bij relaties voor en/ of buiten het huwelijk het risico lopen om vermoord te worden: "Honour killing is described as the murder of a family member due to the perception that the person's actions or status is shameful to family honour; usually the killing is by the men in the family against female members. The accusation of dishonour alone against a woman can bring perceived shame to the family. [...] In Afghan society, girls or women who are seen to have lost honour, or are suspected not to be virgins prior to marriage may be punished by their family, tribal heads and elders, or face public shaming or divorce by their husband. The perceived loss of a woman's honour often results in serious family conflicts; she may become the victim of abuse, violence, or be killed by her spouse or relatives. [...] Honour violence against women is a common occurrence in Afghanistan and is a socially accepted practice, according to NGOs and the AIHRC, although exact statistics are difficult to obtain. [...] According to a national inquiry on the issue conducted by the AIHRC, the most common type of honour killing was due to allegations of adultery, or zina. Girls and women have also been killed due to refraining from forced marriage, being a victim or rape, or running away." (EASO Country of Origin Information Report – Afghanistan - Individuals targeted under societal and legal norms – sectie 3.7. p. 51-52) Uit de beschikbare landeninformatie blijkt zelfs dat pakweg het weglopen van huis voor een vrouw op zich reeds een voldoende reden is om vervolgd en zelfs vermoord te worden door familieleden: "The AIHRC stated in its National Inquiry report on rape and honour killing in Afghanistan, published 2013, that honour killings were most commonly committed against women accused of extra-marital relations (zina). Mere suspicion of pre-marital or extra-marital sex can result in an honour killing. The report stated 'For example, escaping of women from home, though... not considered as a crime, according to laws in Afghanistan, can sometimes cause honor killing. Almost 15.4 percent of honor killings documented by the National Inquiry Program are committed for this reason.'" (Country Information and Guidance - Afghanistan: Women fearing genderbased harm / violence – sectie 8.5.1. p. 26) Rekening houdend met deze landeninformatie dient te worden besloten dat het gegeven dat u zonder er bij na te denken zou zijn overgegaan op het hebben van voorhuwelijkse betrekkingen weinig waarschijnlijk is. U komt naar eigen zeggen bovendien uit een familie waar uw zussen ook werden uitgehuwelijkt, hetgeen eens te meer duidelijk moet gemaakt hebben dat voorhuwelijkse betrekkingen uiterst risicovol waren in uw hoofde. Deze vaststelling tast dan ook verder de plausibiliteit van uw bewering aan (CGVS U.A. 2 p. 6)."

Dienaangaande voeren verzoekers in hun verzoekschrift aan dat hun verhaal een dramatisch liefdesverhaal betreft en dat hun beslissingen en handelswijze in die zin zijn gedreven "door emoties en passie en zeker niet gestoeld op gezond verstand of logica". Inzake de verwijzing naar landeninformatie in de bestreden beslissingen merken zij op dat elk dossier op zijn eigen merites moet worden beoordeeld. Zij menen dat hun beschrijving van hun gevoelens tijdens hun persoonlijke onderhouds wel degelijk aannemelijk en niet a priori ongeloofwaardig is. Volgens hen gaat de commissaris-generaal ervan uit dat in de Afgaanse samenleving geen relaties mogelijk zijn die zijn gebaseerd op verliefdheid, hetgeen volgens hen niet met de realiteit overeenstemt. Zij merken op dat verzoekster het voorbeeld van haar zussen had, die willens nillens in een gearrangeerd huwelijk stapten, terwijl zij als rebelse tiener had besloten haar hart en haar gevoelens te volgen, waarbij zij inventief en initiatiefrijk tewerk ging. Verzoekers menen tevens dat de commissaris-generaal "zich veel bedenkingen maakt en zich vragen stelt over diverse gebeurtenissen" maar dat zij niet werden opgeroepen voor een bijkomend persoonlijk onderhoud. Zij stellen dat "Nu kunnen verzoekers alleen maar post-factum reageren op de bedenkingen van het CGVS ; iets waarvoor Uw Raad zich in regel steeds voor hoedt. Verzoekers kunnen slechts aanhalen dat het niet hun fout is dat het CGVS nog zoveel openstaande vragen heeft in de bestreden beslissingen". Vervolgens stellen verzoekers dat H. een cosmeticawinkel had, dat zich de vraag stelt waarom het voor omstaanders verdacht zou zijn als hij deze cosmeticawinkel op het middaguur even sluit voor bijvoorbeeld een middagpauze, dat de kans dat verzoeksters ouders in de buurt van de winkel zouden zijn en het verdacht zouden vinden dat de winkel voor enkele ogenblikken gesloten zou zijn én dat zij de reden van deze sluiting zouden koppelen aan verzoekster, helemaal onbestaande is, dat verzoeksters ouders op 45 minuten van de cosmeticawinkel woonden en eerder sporadische klanten waren, dat verzoeksters ouders

er niet van op de hoogte waren dat verzoekster de winkel van H. bezocht en dat verzoekster er alles aan deed om geen argwaan te wekken van omstaanders en/of van haar familie. Wat betreft de seksuele betrekkingen tussen verzoekster en H. merken verzoekers op dat verzoekster toen reeds vier maanden een relatie had met H., dat verzoekster smoorverliefd was waardoor haar gedrag was gedreven door emoties en dat verzoekster meende dat zij H. helemaal aan zich kon binden door het hebben van seksueel contact met hem.

De Raad stelt vast dat verzoeksters gedrag ten opzichte van H., gelet op haar minderjarigheid en als Afghaanse vrouw binnen de traditionele Afghaanse context zoals deze blijkt uit de landeninformatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') en volgens dewelke ook verzoeksters eigen familie zou leven, dermate weinig plausibel is dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Waar verzoekers aanvoeren dat hun gedrag niet werd geleid door gezond verstand of logica maar door emoties en passie in het kader van een *“dramatisch liefdesverhaal”*, kunnen zij niet overtuigen gelet op de strenge normen en waarden die op dit vlak gehanteerd worden in Afghanistan, dit in het bijzonder ten aanzien van de Afghaanse vrouw. In kwesties van eerwraak is het immers net de vrouw die disproportioneel wordt bestraft; bij relaties buiten het huwelijk lopen zij immers het risico lopen om vermoord te worden. Uit verzoeksters verklaringen blijkt bovendien dat zij er, inzake haar beweerde relatie met H., alles aan deed om geen argwaan te trekken van omstaanders en/of haar familie hetgeen weinig verenigbaar is met hun eerdere bewering dat zij steeds onbesuisd handelden en dermate overmand zouden zijn geweest door hun emoties dat zij niet in staat waren om op een logische en redelijke wijze hun gedrag te beheersen. Uit verzoeksters verklaringen - onder meer over de huwelijken van haar zussen - blijkt dat zij zelf afkomstig zou zijn uit een traditionele familie. In een dergelijke context is het allerminst plausibel en bijgevolg ook ongeloofwaardig dat verzoekster op eigen initiatief en zonder medeweten van haar familie een seksuele relatie aanknoopt met een winkeluitbater, waarna zij vervolgens verzoeker zou misleiden met een verhaal over een gedwongen huwelijk met haar neef waarover verzoeker zich vervolgens geen vragen stelt en met haar Afghanistan ontvlucht teneinde in België internationale bescherming te vragen (zie ook *infra*). De vaststellingen van de commissaris-generaal zijn gebaseerd op de informatie in het administratief dossier en de verklaringen van verzoekers. Niet kan worden ingezien om welke reden verzoekers nogmaals zouden moeten opgeroepen worden voor een bijkomend persoonlijk onderhoud. De verdere uiteenzetting in het verzoekschrift betreffende de winkel van H. en de relatie tussen H. en verzoekster dan ook niet meer dan het *post factum* opwerpen van een reeks blote beweringen. Dergelijk verweer is niet van aard op de motieven in de bestreden beslissingen een ander licht te werpen. Dat de ouders van verzoekster op 45 minuten van de winkel van H. woonden en slechts sporadische klanten zouden zijn, doet bovendien geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster hoe dan ook een onaannemelijk groot risico nam door op eigen initiatief en zonder medeweten van haar familie als minderjarige Afghaanse vrouw een seksuele relatie aan te vatten met H.

2.2.2.4. Vervolgens dient vastgesteld dat verzoekers in hun verzoekschrift geen enkel concreet en inhoudelijk verweer voeren tegen de terechte en pertinente motivering van de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen dat het niet logisch of aannemelijk is dat H. met zijn ganse familie zou verdwijnen louter omdat de eer van verzoekster zou zijn geschonden:

“Zelfs indien uw verklaringen met betrekking tot H. zouden worden aangenomen, wat geenszins het geval is, blijkt dat bijkomende onlogische passages uw relaas verder op losse schroeven zetten. U gaat er van uit dat H. uit uw leven verdween nadat u geen bloed had verloren tijdens de gemeenschap die u met hem had (CGVS U.A. 1 p. 6). Uit uw verklaringen zou moeten blijken dat niet enkel H. maar ook de rest van zijn gezinsleden met de noorderzon zouden verdwenen zijn. Dergelijk verloop is evenwel van elke logica gespeend. Er kan niet worden ingezien waarom H. en zijn volledige gezin zouden genooddaakt zijn om hun leven volledig op te geven en plots volledig te verdwijnen, hierbij hun woning en winkel zomaar achter latend, nota bene omdat uw eer zou zijn geschonden (CGVS U.A. 1 p. 3). U werd geconfronteerd met dit onlogische aspect, maar slaagde er niet in een toereikende uitleg te geven en u gaf louter te kennen dat u geen mogelijkheid meer kreeg om hem te vragen waarom hij alles achter liet (CGVS U.A. 1 p. 7). Dergelijk verloop toont verder aan dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen en in het bijzonder aan het gegeven dat u een verboden relatie zou gehad hebben met iemand die luistert naar de naam H..” Dit motief dat steun vindt in de stukken van het administratief dossier wordt derhalve door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift nog stellen als volgt:

“Verzoeksters familie was te weten gekomen dat verzoekers een tijdje ondergedoken hadden geleefd in Iran, bij verzoekers neef en hebben bij deze laatste navraag gedaan over verzoekers.”, dient erop gewezen dat het allerminst aannemelijk is dat verzoekers, die beweren een gegronde vrees voor vervolging te kennen ten opzichte van hun beider families, op hun vlucht vanuit Afghanistan naar

België zouden onderduiken bij een familielid van verzoekster in Iran. Dit klemte des te meer daar verzoekster op dat moment, volgens de verklaringen van verzoekers, verzoeker nog niet had ingelicht over de ware reden van haar vlucht uit Afghanistan. Verzoeker was op dat moment dus nog steeds in de veronderstelling dat verzoekster dreigde te worden uitgehuwelijkt aan haar neef, zodat het eens te meer onaannemelijk is dat zij zouden onderduiken bij een neef van verzoekster in Iran tijdens hun vlucht naar België.

2.2.2.5. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht dat de verklaringen van verzoekers in de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken haaks staan op hun verklaringen tijdens hun persoonlijke onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen:

“Tot slot kan nog worden opgemerkt dat de gebrekkige geloofwaardigheid verder blijkt uit de verklaringen die u en uw partner aflegden bij de DVZ middels de CGVS-vragenlijst. Het relaas dat hier werd naar voor gebracht is compleet inconsistent met hetgeen later bij het CGVS zou worden verklaard. De gegeven uitleg als zouden jullie geïnstrueerd geweest zijn door een andere Afghaanse familie kan evenwel niet verklaren waarom jullie niet meteen jullie problematiek zouden uitgelegd hebben zoals hij zich effectief had voorgedaan (CGVS U.A. 1 p. 2 en CGVS A.A. 1 p. 2 en 3). Gezien de door jullie aangehaalde problematiek was het totaal overbodig om een ander verhaal te verzinnen. Dit wordt nog verder versterkt wanneer blijkt dat de CGVS-vragenlijst pas door jullie werd beantwoord twee maanden na aankomst in België en wanneer uw partner dus reeds zeven weken de ‘werkelijke’ vertrekreden uit Afghanistan te weten kwam. De weinig overtuigende uitleg dat jullie instructies kregen van een andere Afghaanse familie neemt bovendien niet weg dat jullie reeds bij aanvang van de asielprocedure de intentie hadden om de Belgische asielinstanties te misleiden. Dergelijk gedrag inzake de verklaarde motieven ondermijnt en relativeert verder de gekoesterde vrees ten aanzien van het land van herkomst.”

In hun verzoekschrift voeren verzoekers aan dat de onzekerheid en de gemengde gevoelens waarmee zij kampten, ertoe hadden geleid dat zij gemakkelijk beïnvloedbaar waren voor het verkeerde advies van andere Afghaanse verzoekers om internationale bescherming. Zij stellen dat zij na hun aankomst in België nog in een verwerkingsproces zaten en dat het tijdstip van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken “voor -met name- verzoeker” te vroeg kwam om ‘open kaart’ te spelen. Zij wijzen erop dat verzoeker worstelde met gevoelens van schaamte en verraad waarbij hij zich misbruikt voelde door verzoekster. Pas nadat zij samen een kindje kregen, dat “als een soort zoenoffer [dient] te worden aanzien dat verzoekster heeft geschonken aan verzoeker om zijn vertrouwen te kunnen herwinnen”, kon verzoeker “volledig en vrijuit” spreken over de echte moeilijkheden die hem en verzoekster ertoe brachten om Afghanistan te ontvluchten, aldus verzoekers. Zij wijzen er ook op dat zij van bij de aanvang van hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen melding maakten van hun oneerlijke verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en van hun volgens hen menselijke en begrijpelijke uitleg hiervoor.

De Raad wijst erop dat uit de voorgaande vaststellingen reeds is gebleken dat aan het door verzoekers voorgehouden vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht zodat niet kan worden aangenomen dat verzoeker niet van bij de aanvang van de asielprocedure “open kaart” speelde om reden dat hij overmand werd door gevoelens van schaamte en verraad. Verder kunnen evenmin andere elementen worden vastgesteld waaruit in hoofde van verzoekers een bijzondere gevoeligheid “voor het verkeerde advies van andere Afghaanse asielzoekers” zou kunnen blijken. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

2.2.2.6. Met betrekking tot de voorgelegde taskara van verzoeker (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) dient vastgesteld dat dit document de voorgaande vaststellingen niet kan wijzigen daar het slechts persoonsgegevens bevat die *in casu* niet worden betwist.

2.2.2.7. Waar verzoekers in hun verzoekschrift nog stellen als volgt:

“Ten tweede zullen voor verzoekers persoonlijk een terugkeer naar hun herkomstregio in Afghanistan na een jarenlange afwezigheid in het buitenland, op zich reeds een grote aandacht trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien voor henzelf. Dit gegeven op zich maakt het dat verzoekers persoonlijke situatie in Afghanistan hoedanook uitzichtloos is bij een terugkeer.”

Verzoekers vrezen dat zij hierdoor een verhoogd risico lopen op o.a. een ontvoering hetzij een afrekening.”, dient vastgesteld dat zij nooit eerder melding maakten van een vrees voor vervolging in hun hoofde omwille van hun verblijf in het buitenland. Nochtans verklaarden verzoekers dat zij Afghanistan reeds op 26 augustus 2015 verlieten en werden zij voor het laatst gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 april 2018. Dergelijke vrees voor het eerst opwerpen in hun verzoekschrift, is laattijdig en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid ervan. Dit klemmt des te meer daar verzoekers dienaangaande niet verder komen dat het opwerpen van een blote bewering die zij geenszins *in concreto* uitwerken. In zoverre verzoekers verwijzen naar de problemen aangehaald in het kader van hun vluchtrelaas, dient erop gewezen dat hoger reeds werd vastgesteld dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan hun bewering dat zij “*na een jarenlange afwezigheid in het buitenland*” de aandacht zouden trekken van de plaatselijk bevolking en/of dat hun persoonlijke situatie ingeval van terugkeer naar Afghanistan uitzichtloos zou zijn waardoor zij een verhoogd risico zouden lopen op onder andere een ontvoering of een afrekening. In hoofde van verzoeker kan er dienaangaande ten overvloede op worden gewezen dat hij ingeval van terugkeer naar Afghanistan over een redelijk en veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul (zie *infra*).

2.2.2.8. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekers niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2.9. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

2.2.3.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers' vluchtrelaas, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekers dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.2.3.2. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.3.2.1. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 en het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018 (zie map ‘Landeninformatie’ in het administratief dossier). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het rapport “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*” van december 2017, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018 en de COI Focus “*Afghanistan. Security situation in Kabul city*” van 24 april 2018 (zie map ‘Landeninformatie’ in het administratief dossier)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totaal bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat in de stad Kabul relatief weinig burgerslachtoffers vallen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. Deze terreuraanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile"-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd. Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap werden gevisieerd, zodat er geen sprake is van willekeurig geweld. Het geweld afkomstig van IS heeft immers een doelgericht karakter.

Het rapport *EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis* van juni 2018 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) vermeldt dat, zo willekeurig geweld in de hoofdstad Kabul voorkomt, het niveau van dit geweld niet dermate hoog is dat een burger enkel door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet loopt. De vraag rijst bijgevolg of verzoekers persoonlijke omstandigheden kunnen inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in hun hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat zij bij een terugkeer naar Kabul-stad een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon. Zoals hierna zal blijken is dit *in casu* niet het geval. In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster motiveert de commissaris-generaal immers terecht als volgt: *"U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."* In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker motiveert de commissaris-generaal terecht als volgt: *"U maakt evenmin aannemelijk dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."* Dienaangaande voeren verzoekers geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in hun verzoekschrift. Verzoekers brengen geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

2.2.3.2.2. Voorgaande vaststellingen volstaan om ten aanzien van verzoekster, die reeds sinds haar tiende in de stad Kabul verbleef met haar familie, te besluiten dat zij niet aannemelijk maakt dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.3.2.3. Ten aanzien van verzoeker kan nog het volgende te worden vastgesteld.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit het rapport “EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis” van juni 2018 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt en dat de wegen van de luchthaven naar de stad Kabul overdag in het algemeen als veilig worden beschouwd, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Inzake de veiligheidssituatie in de stad Kabul kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hieromtrent hoger reeds werd gesteld (zie *supra*, sub 2.2.3.2.1.).

Verder wordt in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht gesteld als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de Kabul vestigt. Daar er kan worden aangenomen worden dat uw relatie met U. op een normale manier is tot stand gekomen, kan evenzeer worden aangenomen dat jullie als koppel op een netwerk kunnen terugvallen in Kabul. De ouders, (het grote deel van haar) zussen en broers van uw partner leven immers allen in Dashte Barchi, een wijk in Kabul die gedomineerd wordt door Hazara's. Bij een terugkeer kan uw partner, die reeds sinds haar tiende in Kabul woont, u bijstaan en wegwijs maken tijdens uw vestiging in de hoofdstad. Uit uw verklaringen blijkt tot slot nog dat u uw landbouwactiviteiten in Afghanistan aanvulde met arbeidersactiviteiten in de bouwsector. In die zin kan dan ook worden verwacht dat u voldoende zelfredzaam bent om werk te vinden in de hoofdstad. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden/mogelijkheden beschikt om in Kabul aan de slag te gaan, er een inkomen te verwerven en er als jongeman een bestaan uit te bouwen, maar eveneens dat u hiertoe over de nodige contacten en ondersteuning beschikt. Tekenend is dat uw schoonzus zich in 2015 samen met haar partner terug in Kabul vestigde nadat hij er werk gevonden had (CGVS U.A. 2, p.5).”

In hun verzoekschrift stellen verzoekers dienaangaande als volgt: *“Voor verzoekers, die alle banden met hun families hebben verbroken en geen familiaal netwerk meer hebben, bestaat er geen vestigingsalternatief in Kabul.”* Hoger is evenwel reeds komen vast te staan dat een de door verzoekers voorgehouden problemen met hun families geen geloof kan worden gehecht (zie *supra*), zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan hun bewering dat zij alle banden met hun families hebben verbroken en zodoende geen familiaal netwerk meer hebben. Voor het overige voeren verzoekers geen enkel concreet en inhoudelijk verweer tegen de hiervoor uit de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker geciteerde motivering. Dienvolgens wordt deze motivering door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3.3. Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER